

VENNER PÅ LEIR

Til å begynne med følte ikke Edison seg hjemme der.

Av Haley Yancey

(Basert på en sann historie)

Edison sparket i bakken. Alle de andre guttene snakket og satte opp telt. Men han kjente ingen.

Edisons familie hadde sluttet å gå i kirken en liten stund etter at de flyttet til Spania. Men så kom guttene fra menigheten og inviterte ham med på leir. Leiren hørtes gøy ut, men nå var Edison ikke sikker på om han ville være her likevel. Han følte seg ikke hjemme der.

To gutter, Diego og Juan, kom bort til Edison. "Vil du bo i teltet vårt?" spurte Diego.

Edison pustet ut og smilte. "Selvfølgelig."

"Kult!" sa Juan. "Og så kan vi gå og svømme."

Guttene satte opp teltet sitt og løp til elven. Vannet var kaldt, men nå hadde Edison det så gøy at han knapt la merke til det. Etter lunsj dro guttene og lederne på en fottur. De kom tilbake idet solen begynte å gå ned, så de hjalp til med å lage et leirbål.

"Hvordan er familien din?" spurte Juan.

Edison slapp en haug med kvister ved bålet. "Foreldrene mine er greie. Og søsteren min er min bestevenn. Vi flyttet hit fra Ecuador."

Diego og Juan så på hverandre med store smil.

"Vi er også fra Ecuador!" sa Juan.

Diego dro ned glidelåsen på jakken sin for å vise frem T-skjorten. Den hadde logoen til Ecuadors fotballag!

"Oii!" sa Edison. "Hva savner dere mest fra Ecuador?"

Diego og Juan lo. "Maten!" ropte begge.

Guttene fortsatte å snakke om hva de savnet fra Ecuador og hva de likte ved å bo i Spania. Edison likte at det var så lett å snakke med Diego og Juan.

Så reiste en av lederne, bror Cisneros, seg. "Hei alle sammen! Vi ønsker å avslutte kvelden med et vitnesbyrds møte."

En etter en reiste gutter og ledere seg og bar sitt vitnesbyrd. Ordene deres fikk Edisons hjerte til å føles som om det var innpakket i et varmt pledd.

Diego reiste seg. "Jeg vet at Kirken er sann! Jeg vet at Gud er min Fader og at Jesus Kristus er min Frelser."

Den varme følelsen ble sterkere. *Det vil jeg også vite*, tenkte Edison.

Da Edison kom hjem fra turen, forble Diegos ord i tankene hans. Han ønsket at han kunne gå i kirken og lære om Jesus sammen med Diego og Juan.

Under middagen den kvelden spurte pappa: "Hvordan var leiren?"

"Den var fantastisk!" sa Edison. "Vi svømte og gikk fottur og laget bål. Jeg fikk til og med to venner som også er fra Ecuador!"

"Så flott! Vi må invitere dem hjem til oss," sa mamma.

Edison stoppet opp. "Kan vi begynne å gå i kirken igjen?"

Mamma og pappa sa ingenting på en liten stund. Mamma rensket stemmen. "Hvis du vil, kan du gjerne gå," sa hun. "Men pappa og jeg kommer ikke til å gå."

Edison sank sammen i stolen. Han hadde ikke lyst til å gå i kirken alene. Kanskje han burde være hjemme hos familien sin.

Så husket Edison den varme følelsen fra vitnesbyrds møtet. Selv om familien hans ikke ønsket å gå i kirken, ønsket Edison å gå.

Dessuten ville han ikke være alene. Edison smilte da han spiste middagen sin. Så tok han opp telefonen. Han hadde noen venner han kunne gå i kirken sammen med! ●

Denne historien fant sted i Spania.